

[Socialministeren.]

forfærdelig meget; det er saamænd besværligt nok at gaa i Spidsen for Udviklingen her til Lands. Den ærede Ordfører for Venstre vil i øvrigt se af Bemærkningerne til Forslaget om Arbejdstidens Forkortelse, at vi herhjemme slet ikke vilde komme til at gaa i Spidsen, selv om vi vedtog dette Forslag; jeg skal for ikke at sinke Tiden blot henvide til den Udvikling, der er givet dér med Hensyn til forskellige Lande, særlig Czekoslovakiet, Polen, Tyskland.

Men i øvrigt er det heller ikke med nogen særlig Lyst eller fri Villie eller tvunget af et tøjleløst Initiativs Impulser, at den nuværende Regering igennem Socialministeren kommer til Lovgivningsmagten med denne Art af Lovgivning.

Lad os dog erindre, hvorledes Forholdene har formet sig — en Hukommelsesbelastning, som ikke mindst det ærede Medlem Hr. Bouet bør underkaste sig i dette Tilfælde. Her er Tale om en international Bevægelse for Arbejdstidens Forkortelse, en Bevægelse bredende sig fra Land til Land, en Bevægelse, der har beskæftiget Regeringerne rundt om, og internationalt beskæftiger den ene Konference efter den anden. Det er da givet, at vi ogsaa maa tage det Spørgsmaal op herhjemme.

I øvrigt er det unødvendigt at skildre denne Bevægelse; det blev gjort ret indgaaende af det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen og flere. Det blev ogsaa skildret, hvad Regeringen havde gjort — havde gjort for at holde sig udenfor dette Spørgsmaal — gennem Organisationerne, gennem at bringe de Spørgsmaal til Forhandling ved Forligsmandens Hjælp i Organisationerne. Men vi ved jo, hvad det førte til.

Ikke desto mindre synes den ærede Ordfører for Venstre at være relativt tilfreds med det hidtil foreliggende negative Resultat. Det ærede Medlem sagde, at der er allerede nu ca. 13 000 Arbejdere, der arbejder paa indskrænket Arbejdstid, og han mente i det hele taget ikke, at dette Forslag om en 40 Timers Arbejdsuge vilde betyde stort.

Heril maa jeg sige, at Forligsmanden ikke principielt er af den samme Opfattelse. I den Redegørelse, jeg modtog fra Forligsmanden den 18. Oktober i Fjor, skriver han:

„Ganske anderledes betydningsfulde Resultater vilde der kunne ventes gennem en Nedsættelse af den normale Arbejdstid. Ogsaa her har den aftagende Beskæftigelse af sig selv givet kendelige og indenfor visse

Industrier ikke ubetydelige Udslag. Gennem den Undersøgelse, der pr. 20. Juli d. A. paa Socialministeriets Foranledning er foretaget af det Statistiske Departement til Konstatering af, i hvilket Omfang der arbejdes paa indskrænket Tid, har det vist sig, at af ca. 314 000 Arbejdere arbejdede 12 766 paa indskrænket Tid.“

Og senere siger han:

„For samtlige Undersøgelsens 314 000 Arbejdere betyder det 0,7 Timer, saaledes at den normale Arbejdsuge herigennem gennemsnitlig var nedsat fra 48 til 47,3 Timer. Undersøgelsens Resultat viste et noget mindre Udslag end en i Januar 1926 foretagen Undersøgelse af ganske lignende Art.“

Det er altsaa den Udvikling, som den ærede Ordfører for Venstre synes er nogenlunde betryggende. Det gaar altsaa tilbage!

Hvordan er det andre Steder? Dér er man meget højere oppe. Sverige har en beregnet Gennemsnitsarbejdstid paa 45 Timer, medens vi havde 47,3 Timer. For Tyskland viser en Optælling pr. 1. Maj 1932, at Tabet i Arbejdstimer blev 5,9 pCt.; for Danmark er det 1,4 pCt. I Frankrig er Gennemsnittet nede paa 43,4 Timer o. s. v. Forligsmanden slutter her med at sige:

„De foreliggende Oplysninger synes at give Grundlag for den Opfattelse, at man ikke her i Landet har vist nogen stærk Tilbøjelighed til at fordele det forhaandenværende Arbejde mellem flere end strengt nødvendigt.“

Det ærede Medlem Hr. Elgaard vil se, at man ad Frivillighedens Vej ikke er kommet ret langt herhjemme og staar tilbage endog for 1926.

Derfor er det naturligt, at jeg har fremsat disse Forslag, og jeg maa sige, at selv om disse Forslag ikke har været inde i de Kriseforhandlinger, der har været ført mellem de to Regeringspartier og Venstre, saa maatte jeg i hvert Fald være berettiget til efter Udtalelser, der blev fremsat, da jeg nævnte, at jeg tumlede med disse Spørgsmaal, men ikke vilde være i Stand til paa det daværende Tidspunkt at fremsætte Forslag, at forvente, at Venstre vilde lægge Vægt paa, hvor det drejer sig om at beskæftige de arbejdsløse, at saa mange arbejdsløse som muligt blev beskæftiget. Og det er netop det, der tilsigtes gennem Nedsættelsen af Arbejdstiden til 40 Timer ugentlig.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at han mente, at det ikke var umuligt